

TOM RIJPERT

WANT
WIE NIET
WEG IS

Wie ben je echt,
als niemand meer kijkt?

kluitman

‘Ieder mens is schuldig aan al het goede dat hij niet heeft gedaan.’

– Voltaire

‘Monsters are real, and ghosts are real too. They live inside us,
and sometimes, they win.’

– Stephen King

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_novelles op Instagram.

Nur 284 / 285 W102501

Bisac YAF062000 / YAF026000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXV Tekst: Tom Rijpert

Omslagontwerp: Sproud

Omslagbeeld: © Magdalena Russocka @ Trevillion Images

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor
het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl

@tomrijpert_schrijft op Instagram

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

HARPER

Als een klein kind ligt ze onder het bed. Haar ogen stijf dicht, het hoofdkussen met de goudgeborduurde letter H tegen haar oren gedrukt. Ze ademt hysterisch in en uit – door getuite lippen, hopend dat het hyperventileren stopt. Maar het helpt niks. *You're gonna live*, denkt ze zo hard als ze kan. *You're gonna get out and you're gonna live*. Ook dat helpt niet. Het is een leugen. Dit is waar haar leven eindigt. Op haar vierendertigste. Vijftienduizend kilometer van huis, in een fucking boerderij ergens langs een snelweg in fucking Nederland.

Een harde beuk tegen de deur van haar kamer. Het bureautje dat ze onder de klink geschoven heeft, kraakt op zijn plek.

'HARPER!' schreeuwt een mannenstem vanaf de gang. 'Come out, come out...'

Ze kan geen kant meer op, heeft niks om zich mee te verdedigen. En in een flits ziet ze haar gezin. Haar lieve kleine meisjes, haar man, thuis in Melbourne. *Ze zullen zich altijd afvragen waar*

mama heen ging en waarom ze niet meer terugkwam. Met moeite – het bed is laag en ze kan niet op haar zij rollen – peutert ze een tekening uit haar kontzak. Vier vrolijke stokpoppetjes onder een regenboog. *Mommy I love you four evvar*, staat er in dikke roze letters boven. Bloed kruipt onder haar gebarsten nagels vandaan en maakt lelijke vlekken op de kleurige kindertekening. Ze moet hem hier verstoppen! Ze moet iets van zichzelf achterlaten, voordat whatever er op de gang tegen haar deur staat te trappen haar grijpt. Zoals de rest ook is gegre-

BONK! Het bureautje verschuift een paar centimeter. Door de kier ziet ze een Timberland-schoen, het bruine leer vol houtsplinters, en daarachter op de vloer, in een rode plas... *Niet naar kijken!*

BONK!

Ze draait het papier om en smeert er met haar bloedende vinger het enige woord op dat ze kan bedenken. *HELP*. Trillend vouwt ze de tekening op, geeft het papier een kus en steekt het tussen de latten van het bed en de matras boven haar hoofd.

BONK! BONK! Met twee trappen knalt de deur wijd open. Het bureautje vliegt in stukken tegen de muur. De Timberlands stappen haar kamer binnen en de man die ze draagt, knielt neer bij het bed. Hij zet zijn handen in het tapijt. Vier vingers en een duim aan zijn linkerhand, een bloedende stomp met twee vingers en een duim op rechts. Ze proeft het bloed nog in haar mond, ze kan niet zeggen dat ze haar best niet heeft gedaan.

Zijn gezicht verschijnt onder het bed. 'Gotcha,' zegt hij. Zijn lach ratelt gretig en stinkt naar natte hond. Er knakt iets in zijn kaak. Dan grijpt hij haar onderbeen.

Harper knijpt haar ogen stijf dicht. Haar laatste momenten wil ze niet hier zijn. Niet met deze man. Ze denkt aan haar kindjes, veilig thuis, in Australië. Ze voelt hoe ze onder het bed vandaan getrokken wordt, de nagels van zijn hand snijden in haar onderbeen, maar ze is bij hen. Haar meisjes, de schommel in de tuin. *I love you*, denkt Harper zo hard als ze kan. *I love you four evvar too*.

VIJF WEKEN LATER...

LAILA

Haar vinger hangt vlak boven de knipperende knop van het telefoonkastje. Ze heeft pas twee uur dienst en de telefoon is nu al vaker gegaan dan hij soms in een hele avond doet. Ze zou het belletje kunnen negeren, doen alsof ze hem niet heeft gehoord, maar wat zijn de gevolgen?

Ze kijkt naar haar uitgestrekte vinger, en haar afgebladderde nagellak staart terug. *Je loopt erbij als een sloeber! Verdien geld, koop spullen. Als jij dit werk niet doet, dan wel iemand anders.* Ja, dan zéker iemand anders. Want het avondeten is premium – de geur van overdreven dure tonijnpizza dampst door de kartonnen doos heen – ze kan gewoon vanuit haar studentenkamer werken en ze betalen belachelijk goed. In een paar maanden tijd al de helft van haar schulden weg. *Niet zeiken, dus. Headset op je hoofd zetten, knop indrukken, geld verdienen.*

Ze haalt diep adem, forceert haar mond in een glimlach... en neemt op.

‘Hey Lindy,’ zegt Laila. ‘Wat kan ik voor je doen?’

Aan de andere kant van de lijn blaast de wind lomp stukken woorden uit zinnen. ‘Sorry, die ...ing buschauffeur stopte niet... een halte later uitstap... die liggen hier vet ver uit elkaar.’

‘Geeft helemaal niks, Lindy. Hoe ver is het nog lopen vanaf daar?’

‘Google Maps z... ..ftien minuten.’

Shittt! Rode vlag. ‘Even dubbelcheck, Lindy, je hebt je gps uitstaan? Zoals we uitgelegd hebben?’ Laila switcht naar een ander tabblad en ziet Lindy op de kaart.

‘O, wacht...’ Gerommel op haar telefoon. ‘Ja, nu wel...’ Het stipje verdwijnt.

Hoe moeilijk kan het zijn om instructies te onthouden? denkt Laila geïrriteerd. Het terrein hangt dan wel vol signaal-jammers, maar regels zijn regels, en Laila krijgt straks de schuld.

‘O fuck! SHIT!’ roept Lindy.

‘Wat gebeurt er?’

‘Ik stap in een plas. Mijn schoenen... doorweekt, o nee, gadverdammee nee, wat goor!’

‘Lindy, haal even rustig adem, we kunnen prima nog een kwartiertje wachten.’ Een zacht gejammer aan de andere kant van de lijn. ‘We beginnen gewoon iets later! Niks aan de hand.’

Lindy haalt haar neus op. ‘Oké... Is de rest er al?’

‘Er zijn er al twee binnen.’ Laila klikt naar het tabblad met de camera’s bij de voordeur. ‘Nummer drie komt net aan.’ De jongen in het korrelige beeld loopt over het bospad richting de voordeur. Hij houdt zijn telefoon met gestrekte arm voor zich uit. Zijn adem maakt wolkjes in het felle schermlicht. *Hij zou toch niet aan het*

facetimen zijn? Snel klikt Laila naar een ander tabblad. Haar ogen flitsen over het beeld. Elektriciteit: aan. Muziek: speelt. Rolluiken: open. Gps-jammers: actief.

Lindy ratelt onvermoeibaar door. ‘... het is gewoon een grote stap in mijn carrière, snap je?’

‘Dat snap ik,’ zegt Laila. Ze klikt terug naar de voordeurcamera’s. De jongen houdt zijn iPhone horizontaal. Waarschijnlijk een filmpje. Geen normaal mens facetimet horizontaal.

‘Ik ben superhonored dat jullie me benaderd hebben voor deze collab en ik-’

‘Lindy, het is nu tijd om je telefoon uit te gaan zetten. Hélemaal uit. Niet op stil. Geen vliegtuigstand. Uit. Goed?’ Een vrachtwagen dendert voorbij aan de andere kant van de lijn. ‘Lindy?’ Wind ruist, het toestel kraakt. ‘Lindy?’

‘... denk dat ik het huis zie, er brandt licht. In de verte, achter een rij bomen?’

‘Yes. Dat pad is ongeveer tien minuutjes lopen. En vergeet je telefoon niet in de dropbox te gooien, anders gaat de deur niet open. Binnen kan je me altijd weer bellen via de vaste lijn. Goed?’

Het blijft even stil. De perfecte kaas-ui-tonijn combo walmt Laila’s aandacht weg van het scherm. Ze opent de doos en stoom slaat in haar gezicht.

‘Is goed,’ zegt Lindy dan. ‘En Laila, nogmaals superbeda-’

Klik. Weg.

Laila verbreekt de verbinding altijd vlak voor het laatste woord. Dat voelt minder definitief, op een of andere manier.

Ze kijkt naar de zwart-witfiguur op haar scherm, hij staat nog

steeds te filmen. Danilo, een grappige jongen – die twee keer dat ze hem sprak. Aandoenlijk, een soort van. Maar die telefoon moet uit en ingeleverd.

Haar blik glijdt naar de fotootjes op de lijst, tussen toetsenbord en pizzadoos in. Danilo, Lindy, Swaan en Nick. Vriendelijk lachend kijken ze haar aan. In één beweging draait ze het papier ondersteboven.

Wat er precies gebeurt, in het huis, weet Laila niet. Ze vraagt er niet naar en ze zouden het haar ook niet vertellen, waarschijnlijk. Maar ‘een belangrijke stap in hun carrière’... dat is wel het laatste wat het is.

Na ieder telefoongesprek dat ze voert, na iedere e-mail die ze verstuurt, wordt het gevoel erger. Ik ben maar een doorgeefluik, denkt ze stug. Ik druk alleen maar op de knoppen.

Tuurlijk. Een doorgeefluik dat vier mensen een huis in lokt – kinderen zelfs, deze keer – en ze daarna nooit meer spreekt, dát ben je. Een laffe trut die die ene vraag niet durft te stellen, omdat ze veel te bang is voor het antwoord. ‘Wat gebeurt er met ze in dat huis?’

Je bent een doorgeefluik dat morgenochtend een schoonmaakkploeg naar binnen stuurt.

Misschien is vanavond wel haar laatste keer. Deze maakt ze nog af, maar misschien is het de laatste.

Ze denkt het.

Ze hoopt het.

Ze zou Danilo nu nog kunnen tegenhouden. Keer om, loop terug naar je auto, je komt niet langs start en krijgt geen tienduizend euro. Maar haar nagellak bladdert lelijk en haar schulden knagen. Bovendien rommelt haar maag. De pizza wordt koud.

DANILO

Sneeuwvlokjes landen op zijn vingers en het hoesje van zijn telefoon. In de verte ruisen auto's naar huis (hoopt hij voor ze). Verder is het ongemakkelijk stil in de bossen rond de boerderij. De *brightness* van zijn scherm staat op maximaal, maar Danilo's gezicht is alsnog korreliger dan hij wil, nieuwste iPhone of niet. *Misschien had ik een lamp mee moeten nemen. Amateur...* Diepe zucht. 'Take vier...' Dan zet hij zijn grootste glimlach op.

'Yo, lieve mensen! Het beeld is best crappy, mijn welgemeende apologies daarvoor, maar d'r zijn hier nul lantaarnpalen en het is hier echt DONKER. Maar anyway... we zijn er!' Hij zwenkt de camera naar de voordeur. 'Check deze creepy-ass boerderij in the middle of nowhere.' Hij lacht uitbundig en semigeloofwaardig. 'Geen grap, ik moest van deze guys mijn auto bij een McDonald's parkeren en het hele eind deze kant op lopen. Mijn Nikes onder de modder, alles.'

Danilo zucht en zijn lensje beslaat. Hij stopt de opname. Het

is negatief gezeik, het ziet er niet uit, en het is niet eens zijn auto maar die van zijn vader...

Shit, wat is het koud! Hij stopt zijn iPhone in zijn broekzak en blaast in zijn handen. Waarom zorgen ze hier niet voor licht, als ze influencers uitnodigen?

Er klinkt een kraakje uit de intercom op de deur. 'Danilo! Ben je er klaar voor?' *Laila!* Hij voelt zich meteen warmer.

'Jawel, helemaal klaar voor.' Hij kijkt op naar de deur. Zo'n boerderijdeur met een boven- en onderkant die los van elkaar open kunnen, het lage rieten dak... al die ouderwetsheid past slecht bij de zwarte bol met beveiligingscamera en de glimmende mechanische vergrendeling. *Zou ze me kunnen zien door dat cameraatje boven de deur?* Hij gaat wat meer rechtop staan.

'Heel goed! We zijn superblij dat je er bent. Luister, zie je die dropbox naast de deur hangen?'

'Die rooie?'

'Daar mag je straks je Apple Watch in gooien, en je telefoon ook.'

'Mag?'

Laila lacht. Ze lacht als een anime-meisje, denkt hij. Als een lief riedeltje op een xylofoon.

'Nee, Danilo, móét,' zegt ze gespeeld streng.

'Is het niet beter voor de video als ik hem gewoon meeneem?'

'Het hangt binnen helemaal vol met camera's, achteraf krijg je alle beelden en kan je zo veel editen als je wil. Maar het is beter voor de experience als je er met je volle aandacht in zit. Snap je?'

'Ja... is goed. Oké.' Hij hoort gesmak. 'Zit je nou ondertussen gewoon te eten?'

Weer die lach. 'Sorry, pizza, heel onprofessioneel.'

'Schande. Wat moeten je Sefanja-collega's daar wel niet van denken?'

'Die blijven ver bij mijn bureau uit de buurt, want ik stink naar tonijn en ui.'

'Fair enough.'

Het blijft even stil op de lijn. 'Hé eh, Danilo... ehm...'

Hij gaat op zijn tenen staan en duwt zijn gezicht bijna tegen de zwarte bol aan. Van dichtbij ziet hij het lensje focussen. 'Jaaa?'

Geen antwoord.

'Hallo? Laila?'

'Je kan nog... eh... Je kan nu nog vragen stellen. Heb je nog vragen?'

Hij overweegt iets flirterigs. Een vraag over de kleur van haar ogen. 'Dit is eigenlijk gewoon een escaperoom, toch?' vraagt hij snel, om te voorkomen dat hij zichzelf voor lul zet.

Weer blijft het stil. 'Nee.' En voor Danilo nog iets anders kan vragen zegt ze: 'Je bent de derde, je mag alvast naar binnen, er is nog één iemand onderweg. Heel veel succes, hè?'

'Is goed. Maar hoe-'

O. Ze heeft al opgehangen. Zijn glimlach gloeit nog even na. Goed, geen intro filmen dan. Kan altijd achteraf nog. Misschien zelfs beter, dan weet hij tenminste waar het een intro voor is. 'Een world exclusive, pre-launch multimediale experience' noemden ze het, toen ze hem voor het eerst benaderden. Vijf geheimhoudingsverklaringen later – geen grap: vijf! – had hij de klus. Hij en drie mysterieuze anderen.

Voorzichtig schuift Danilo zijn geliefde iPhone een stukje in de gleuf van de dropbox. Als een familielid boven een ravijn. *Het is dat het zo goed betaalt. Tien k voor een nacht in dat huis en er daarna een filmpje van maken. Letterlijk slapend rijk!*

Hij denkt aan zijn pa, die vanavond zoals elke avond op zijn deur zal kloppen. *Jochie, alles lekker?*

Geen antwoord. Geheimhoudingsverklaring. Zolang hij maar op tijd terug is met de auto, vóór die ouwe morgen de deur uit moet om huizen te schilderen. Hij duwt zijn vingers helemaal naar binnen voor een zo zacht mogelijke val... *BONK*. Sorry, papa. *Tienduizend euro! Morgen zal je het snappen. Morgen ben je trots.*

Danilo trekt de deur achter zich dicht. Het ruikt naar kinderboerderij in het kale halletje: oud en muf. Het is hier net zo koud als buiten, maar er brandt tenminste licht. Een gloeilamp vol stofdraden verlicht een fotolijstje aan de muur met het akeligste groepje kinderen dat hij ooit heeft gezien. Zes meisjes, ogen wijdopen, in nette zwarte jurkjes met kanten kraagjes. Ze staan voor de boerderij waar hij net naar binnen is gestapt. *Heeft niemand ze ooit verteld dat je hoort te lachen op een foto?* Ze hebben een barst in het glas gestaard.

Hij rilt, ook van de kou. *World exclusive, pre-launch multimediale experience*. Right... Oude, fokking rotzooi.

Hij heeft twee opties, zo lijkt het, maar de deur recht voor hem lijkt op slot te zitten met zo'n zelfde mechanische vergrendeling. De deur naar rechts dan maar. Er klinken doffe stemmen aan de andere kant, één meisjesstem. Hij denkt aan de vrolijke

xylofoonlach van Laila. Misschien kan hij haar hierna een keer zien... in het echt, als alle geheimdoenerij eraf is. Na deze avond, een pizzaatje eten of zo. Dat zou geweldig zijn.

Dan opent hij de deur.

SWAAN

Mijn vinger trekt een spoor van achtjes door het dikke tafelkleed, denkt Swaan. In haar hoofd beschrijft ze de ruimte zoals ze het zou doen als ze haar podcastapparatuur mee had mogen nemen. Er staat een vaas met stoffen bloemen op de tafel met een porseleinen herderinnetje ernaast. Uit de radio klinkt zachtjes klassieke muziek en aan de verkleuring van het behang te zien hing er ooit een kruisje boven de deur. Net het woonkamertje van de opa en oma van mijn moeder, wat ik me er tenminste van kan herinneren. Maar dan alsof de bewoners zo'n vijftig jaar geleden van de ene op de andere dag zijn verdwenen.

'Ik ruik stof, maar ik zie geen stof,' zegt ze, half tegen zichzelf, half tegen de chubby blonde jongen die hier als eerste was. Zijn stilte maakt haar ongemakkelijk. Minutenlang heeft hij net de twee gesloten deuren staan inspecteren en nu haalt hij een voor een de boeken uit een kast, bladert erdoorheen, en zet ze weer terug. Telkens wanneer hij vooroverbuigt spant zijn overhemd zich

strak om zijn lijf en ziet ze hoe zijn muffin top over zijn broek heen komt. Swaan is geen fan van haar eigen dunne, lange lijf, maar liever dat dan dit.

'Het zit tussen de verdiepingen,' zegt de jongen, die zich voorstelde als Nick. 'Niet alleen stof, trouwens. Muizen, ratten, spinnen...'

'Goor,' zegt ze.

'Weet je wat dat is, stof?' vraagt Nick.

'Gewoon vuil?'

Nick kijkt op van zijn boeken. Een geniepig glimlachje. 'Ja, en restjes haar, en vet, en heel veel huidschilfers.'

Swaan lacht. 'Oké, héél goor.'

Hij haalt zijn schouders op. 'Allemaal stukjes mens die je inademt.'

'Gadverdamme, wat smerig!' Swaan draait haar pols en kijkt op het klokje. Zo'n onderstebovenhorloge zag ze laatst in een film. Het is nu onderdeel van 'Project Nieuwe Swaan'. Weg van de kerk van haar ouders, los van de domme fouten van Oude Swaan. Ze had de uitnodiging van Sefanja op geen beter moment kunnen krijgen.

'Denk je dat die andere twee nog komen?' vraagt ze.

'Hm. Volgens mij hoorde ik net iemand,' zegt Nick. Precies dan zwaait de huiskamerdeur open. Een zwarte jongen van een jaar of zeventien stapt naar binnen. Zijn witte Nikes onder de modder, donkere hoodie.

Geweldig, denkt Swaan. Nu is ze alleen, met twee jongens, in een creepy huis, zonder dat iemand weet dat ze hier is. Ze kijkt